

Daneel en zijn twee makkers waren veilig met hun buit bij Bakelandt aangekomen.

De kapitein, vermoedende dat er om hulp zou gegaan worden naar Torhout, zond drie man, om elke boodschapper de weg af te snijden.

- Altijd stouter en stouter, zo moet het zijn ! kreet de ellendeling.
- Leve onze kapitein ! juichten de bendeleden.
- Vrienden, we gaan feest vieren ! hernam de bandietenhoofdman.
- Drank ! bulderden de vervaarlijke kerels.
- Isabella ! riep Bakelandt.

Het meisje sprong lachend naar hem toe.

- Ik heb u niet te veel beloofd, zei Bakelandt.
- Gij zijt braaf.

— Hier zijn de juwelen van de burgemeestersvrouw, zei Bakelandt, de kleinodiën op de tafel leggend.

— Hoe schoon! riep het meisje met vurige blik.

— Kom, laat mij ze u aandoen.

— Kunt gij dat?

— Ja... ik zal u eens tooien.

Bakelandt stak haar de zwarte ringen in de oren en hing haar een dikke keten om de hals.

— Nu zullen we eens een grap uithalen! Breng de meier hier. We gaan eens zien of hij deze juwelen herkent.

De arme gevangene werd voor de rovers gesleept.

— Citoyen meier, wij vieren feest, zei Bakelandt spottend. We hebben ons in ons beste pak gestoken. Beschouw deze juffer eens. Is ze niet schoon?

Dewulf richtte de blik op Isabella Van Maele. Een rilling doorliep zijn lichaam.

Hij sprong naderbij.

— Die ringen... die keten... stamelde hij.

— Vindt ge ze niet schoon? vroeg de kapitein.

— Zuiver goud, gekte Cartouche. Weeg ze maar eens.

— 't Zijn de juwelen mijner vrouw! kreet de meier. Ha! ge zijt in mijn huis geweest. Wat hebt ge met mijn vrouw gedaan?

Bakelandt wilde zich verlustigen in de wanhoop van zijn slachtoffer.

— Uw vrouw, zei hij, vroeg naar u. Ze sprak toch zo schoon om te mogen meegaan, maar wij konden aan haar verlangen niet voldoen.

— Wat hebt ge met haar gedaan?

— Ze is uit haar lijden verlost!

— Wat, hebt ge haar vermoord! Bakelandt, zeg me de waarheid!

— Ze is in de armen van een mijner mannen gestorven, citoyen meier. Ze was ziekelijk, nietwaar? spotte de ellendeling.

— Ge hebt haar vermoord! Doka, Doka! jammerde de ongelukkige.

— Och, ze zal nu niet meer lijden... ze was immers zo zwak?

— Ellendeling, barstte Dewulf los. Ge zijt een hellewicht. Kom, dood ook mij!

— Nu nog niet!

— Maar God zal u straffen! Ha! uw straf zal vreselijk zijn, Bakelandt. Hier beneden en daar boven. De guillotien... en de vlammen der helle. God laat veel toe... maar eens komt de dag der vergelding... Wroeging zal uw binnenste verteren, de kreten uwer slachtoffers zullen u 's nachts in de slaap storen... dan wacht de beul op u... en in de eeuwigheid de vreselijkste straf.

— Wilt ge zwijgen, riep de geweldenaar woedend.

— Ik vrees u niet meer! Bakelandt, ge zijt machtig... maar de ure der wrake zal slaan en wellicht eer dan ge denkt.

— Maar zwijg dan toch! tierde de kapitein, de meier woest dooreenschuddend.

— Bakelandt, gij zijt machteloos als God u slaat... dat ogenblik komt!

— Smijt hem in zijn kot terug! donderde de overste.

Bakelandt zag bleek. De woorden van de meier hadden hem getroffen.

BAKELANDT

SPINNING
JENNY

Het einde!

Ja, hij dacht er wel eens aan, al wilde hij niet. Maar niemand mocht er hem over spreken! Hij wilde daarop geen enkele zinspeling horen!

Men sleurde Dewulf naar zijn kerker terug, waar de arme man in snikken losbarstte.

Deze morgen was hij nog gelukkig! En nu! zijn arme vrouw vermoord!

— Ik ben te lichtgelovig geweest, maar wie kon ook die schandelijke list vermoeden! mompelde hij.

Een vreselijke nacht brak aan.

Daarnaast dronk en zong men!

Isabella van Maele lag half tegen haar vriend geleund.

Dacht deze laatste niet aan zijn vrouw en tegelijk zijn slachtoffer... aan de vermoorde echtgenote, die hij ook eens zo naar hem gelokt had?

— Ik ben nu de koningin van de bende, lispelde het meisje.

— Jongens, wij drinken op de gezondheid van de koningin onzer bende! schreeuwde Bakelandt, het meisje omhoog stekend. Hier is ze! Hier is onze vorstin!

Allen juichten, ofschoon menigeen afgunstig was op de invloed der Pithemse.

De slemppartij duurde tot laat in de nacht.

Eindelijk vielen de bandieten in slaap. De een lag op een bank, de ander op de vloer, weer een ander had zijn leger opgezocht. Isabella leunde met haar hoofd op Bakelandt's arm. Zijn oog sluimerde. De brede blanke oogleden met de lange wimpers sloten de blauwe ogen. Om de melkwitte hals schitterde de gouden keten... dààr waar eens het schoon hoofd van de slanke romp gescheiden zou worden.

Cartouche waakte. Verachtelijk zag hij naar Bakelandt, en mompelde:

— Ik heb hem nodig... maar zoniet dan...

Weer was het dag geworden...

Een verspieder sprong in het hol... wat later nog een... Beide mannen hadden moeite om de slapers te wekken.

— Er zijn vreemdelingen in 't bos! riepen ze. Gasten van Meerhem, die hun meier willen verlossen!

Bakelandt was klaar wakker. Ruw wierp hij het meisje van zich. Het meisje rolde op een bank, maar sliep voort.

— Ha... ze wagen zich hier! Ze hebben zich in mijn gebied gewaagd! schreeuwde de kapitein woest. Cartouche, nu zult ge zien hoe ik dat aan die stoute kerels verleren zal. Allo! neemt de meier mee.

De zonen van de burgemeester en de Meerhemmers waren inderdaad in het woud. Met geladen pistool trokken ze voort, behoedzaam naar alle kanten uitziende.

Ze vorderden slechts langzaam. Van velen klopte angstig het hart. Sommigen spraken al van terugkeren, want in dit eenzaam oord verging hun moed.

Maar de beide zonen van Dewulf wilden hun vader opsporen, al moesten ze alleen verder gaan.

En ook Ivo, de smidsknecht, was onbevreesd.

Lang dwaalden ze rond en alles bleef stil. Wat was het bos groot.

Een der boeven slaakte eensklaps een gil.

— Daar, daar! riep hij, 't is de meier!

De beide zonen snelden huilend vooruit. Aan een boom hing het lijk huns vaders.

Haastig sneden ze hem los.

Maar de arme Dewulf was dood.

Zó wilde Bakelandt de mensen de lust ontnemen nog in zijn gebied te komen. En nu gebeurde er iets dergelijks als toen de schout van Rozebeke en enige dapperen de zoon van Tanghe in 't Vrijbos wilden zoeken.

Niemand vertoonde zich, maar uit het struikgewas steeg een ooverdovend gefluit op. De meeste Meerhemmers sloegen op de vlucht. Ook de zonen Dewulf en Ivo verbleekten, maar ze bleven. Eindelijk werd het weer stil.

Toen droeg het drietal het lichaam weg.

Bakelandt had weer nieuwe slachtoffers gemaakt en 't geluk van brave mensen vernietigd. En toen Jules wenend bij zijn vaders lijk knielde, zei hij : « Vader, de Fransen laten dat alles gebeuren. Ik strijd met de boeren mee ».

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955